

Forfatter: Bang, Herman

Titel: Udrag fra Tine (Danske Klassikere)

Citation: Bang, Herman: "Tine", i Bang, Herman: *Tine*, udg. af Marie Hvidt ; Villy Sørensen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, [1986], s. 67. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-bang08val-shoot-idm139973026820272/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Tine

ten; hun havde faaet Taarer i Øjnene. Saa klædte hun sig af og gik i Seng, langsomt og stille.

Det var saa godt og trygt, naar Skovrideren var hjemme. Andre Aftener, naar han var ude, kunde hun saa tidt blive bange, saa dumt bange mellem alle de mange Mennesker, som sov og drog Aande her oppe og nede; det var, som om Huset selv blev levende, syntes hun, det døde Hus.

Og Skovrideren, han var »derude«, og man vidste ingenting.

Men nu var det trygt, iaften var her stille og trygt

Tine laa og smilte. Hun tænkte paa Brevet og paa Herlufs »Hils« og paa Skovrideren, som han havde siddet *der* ved Skorstenen.

Ja, at det var blevet saadan: nu var hun da slet ikke mere bange for Skovrideren.

. . . . Der listede En paa Sokker gennem Borgestue-Gangen. Det var Maren.

Saa blev der ganske tyst i Huset.

.

Tine foer ud af Sengen, ud paa Gulvet, ud i Køkkenet paa bare Ben, som hun var.

Det første Horn havde hun hørt i Søvnne og var faret op.

Jo – det var – det var Allarm . . .

Alle kom op, oppe og nede. De løb allerede i Storm over Gaarden.

Tine fandt intet Lys, fik Klæderne om sig, raabte ud i Gangen:

– Sofie, Sofie.

Skridt lød inde og ude. Stemmer allevegne. Tine raabte igen:

– Sofie, Sofie, og gik tilbage. Hun fik tændt et Lys, som Trækken slukte.

I Gangen løb Officerer forbi i Mørket. Oppasserne foer gennem Stuerne med flagrende Lys. Midt paa Gulvet stod Løvenhjulm; bleg og raadløs knappede han Uniformen til og knappede den op igen.

– Tine, Tine, raabte Berg, der kom fra Køkkenet: Sæt Lys i Vinduerne. Rask rask!

– Ja, ja, svarte Tine, ja

– *Bliver det?* spurgte hun sagte Berg, der var stanset et Nu.

– *Maaske!* Og han gik.